

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

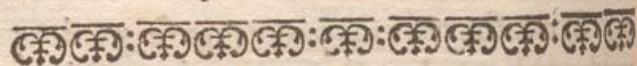
Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 7. De ambitione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Martius.

DIES VII.

De ambitione

I.

AMbitio desiderium quoddam est, quod hominem impellit, ad se plus, quam decet, elevandum. Ambitiosus gradu, quem tenet, contentus nunquam est, sed ad sublimiorem emergendi semper cupidus æquè ac Lucifer, ait: *Ascendam.* Non considerat, quod infra se, sed unice id, quod supra se est; atque hoc cum animi dolore spectat. Lucifer innumeram Angelorum multitudinem infra se, solum DEUM supra se videbat, & tamen contentus non erat, clarissimo licet naturæ lumine illustratus esset. Ambitio enim adeò ipsum excæcârat, ut diceret? *similis Ero altissimo.* Aman omnes Assueri subditos coram se procumbere cernit. solo Mardocheo eodem mei honores negante? quod adeò ei dolet, ut omnia aliorum obsequia nihili ducat. Christus Dominus Zebedæi filios omnibus alijs Apostolis præponebat, solo Petro excepto; quem sibi præferri indignati duas præcipuas sedes audacter ambiunt, ut inde Petrum excludant, de primo dein loco inter se certatur

taturi. Alij Apostoli, ubi Magistrum Martius;
suum de humilitate Passionis suæ differen-
tem audiēre, de prærogativa dignitatis in-
ter se litigant. Quanta animi perversitas!

II. Ambitiosus non examinat media,
quibus evehi cupit: quodlibet, quantum-
vis iniquum ei legitimum videtur, modò
id suæ faveat ambitioni. Omnes viæ, quæ
ascensum ejus promovent, ei rectæ viden-
tur. De termino, quò tendit, unicè solici-
tus est. de via, per quam eò pergit, parùm
anxius: an ea difficilis, vel prava sit, pe-
rinde ipsi est, modò se ad præfixum sibi
finem ducat. Ambitio sua idolum quod-
dam ipsi est, cui omnia consecrat, jura, le-
ges: vel potiùs alias non habet, nisi, quæ
ipsi cupiditas sua dicitur: Ratio, natura,
amicitia, grata beneficiorum memoria, in-
cassum suas ei leges proponunt; nam has
ampliùs non audit, ubi Ambitionem suam
audijt. Quàm multis ambitiosorum con-
rigit, ut per corpus Parentis interfecti, ve-
luti per gradus Thronum conscenderent.
Deus ipse Cordis ambitiosi impetus coër-
cere adeò non potest, ut, si ejus elevatio-
ni se opponat, ipsum Deum vel non ag-
noscat, vel contemnat; seque ipsum, vel
Principem, qui ipsum evehere potest,
Deum suum statuat. Qui multum ha-

O

ber

Martius,

bet ambitionis, nihil ferme Religionis
habet.*LUC. 14.
v. 11.**LUC. 9.**LUC. 22.
v. 25.*

III. Quemadmodum ratio ambitionem damnat, sic fides eam detestatur, Christus reprobatur: *Quicumque, inquit, se exaltaverit, humiliabitur.* Unica Christiani ambitio eò collimare debet, ut omnibus se submittat. Elige, inquit servator, locum postremum, si primum mereri cupis. Major vestrum est is, qui minimum se reputat. In mundo, subdit, maximi sunt illi, qui alijs dominantur; inter nos contrarium accidit. Quò magis nos deprimimus, eò propius ad Christum (qui cunctæ sublimitatis est principium) accedimus, & ob hoc ipsum verè magni efficimur. Evangelium ferè scriptum non est hujus mundi magnatibus, aut saltem non eò, ut ijs blandiatur. Status dignitatis homini, Christianis dogmatibus probe instructo, meritò terrorem incutiat, unaque sui demissionem persuadeat. Merebar ob peccata mea, inquebat non nemo è mundi magnatibus fidei lumine egregiè illustratus, similis esse homini quem, ambitio ad amplos honores evexit; sed præstat esse humilem. Sic sentimus, ubi veram habemus fidem, verèque Christiani sumus: cum verò pauci verè inveniuntur Christiani, idcirco pauci inveniuntur, qui

quī ita sentiant. Ex hoc iudicium fer, an Martius,
verè Christianus sis.

Constituè omnem ambitionem tuam in eo ponere, ut te deprimas, cūm hæc sit via, quæ ad veram perducit sublimitatem.

Quod altum est hominibus, abominatio est ante DEUM. *Luc. 16. v. 15.*

O Ambitio ambientium Crux! quomodo omnes torquens omnibus places? *Bern.*

DIES VIII.

De usu Recreationum.

I.

ANimi remissiones, juxta Divum Thomam, remedia sunt ad sublevandam infirmitatē nostrā à DEO nobis concessa. Itaque æquè, ac remedia, nec nocivas, nec periculosas nec continuas esse decet. Non decet esse nocivas, quales sunt oblectationes flagitiosæ. An non enim horrenda cæcitas est, summum bonum statuere in aliqua voluptate, ad quam derestandam, velut, summam infelicitatem olim pœnitentia nos impellet; & quæ si per pœnitentiam non expiatur, extrema nobis miseræ, æternæ videlicet damnationis erit causa. Quanta insaniam, gaudium & vanitatem etiam in ea

O 2

quæ